

**Fête
de Saint
Vincent de Paul
2016**

Mystique de la Charité

Rome, 19 Septembrie 2016

Sărbătoarea Sf. Vincențiu de Paul

Dragi membri ai Familiei Vincențiene,
Pacea și îndurarea lui Isus să fei întotdeauna cu voi!

Am o mare bucurie și recunoștință pentru fiecare dintre dumneavoastră, cei care slujesc pe "domnii și stăpânii noștri" din întreaga lume, cărora le adresez această scrisoare pentru prima dată ca Superior General. Aș dori să îmi exprim recunoștința profundă și admirația pentru voi toți cei care trăiți și serviți chiar și în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii ca martori ai dragostei lui Isus! Cu toții suntem servitori și este minunat să știm că în acest serviciu nu suntem niciodată singuri. Este Isus, este Maria Maica noastră, Sfântul Vincențiu de Paul, Sfânta Luiza de Marillac, și toți ceilalți sfinți și fericiți ai familiei vinčențiene care ne însoțesc pe acest drum.

Aș vrea ca mai întâi să aduc adânci mulțumiri părintelui Gregory Gay, CM, generalul nostru superior pentru ultimii 12 ani, precum și tuturor celorlalți membri și lideri ai familiei vinčențiene la nivel internațional, național și local, care neobosiți și cu mult entuziasm și dăruire au servit de-a lungul anilor pentru a face posibilă proclamarea afectivă și efectivă a Veștii Bune săracilor.

De asemenea, aş dori să folosesc această ocazie pentru a mulţumi tuturor celor care mi-au scris după alegerea mea în funcţia de Superior General şi mi-aţi transmis din inimă dorinţele voastre bune şi că, într-un mod special, mă asiguraţi că vă veţi ruga pentru mine. Deoarece îmi este imposibil să răspund şi să mulţumesc fiecăruia dintre voi în mod individual, fiţi siguri că sunteţi incluşi personal în aceste cuvinte de mulţumire, aşa că vă fac promisiunea de a vă aminti şi eu zilnic în rugăciunile mele.

Este un moment de "îndurare specială" în care Providenţa ne oferă cea de-a 400-a aniversare (1617-2017) de spiritualitate şi carismă vincentiană. Mulţi dintre voi au început deja să planifice evenimente la nivel local, naţional şi internaţional pentru a împărtăşi şi a încuraja şi pe alţii să urmeze spiritualitatea noastră vincentiană. Îi încurajez pe toţi să reflecte, să planifice şi să acţioneze împreună şi apoi să împărţiţi şi cu alţii acest moment special de har.

Motto-ul întregii familii vincentiene pentru 2017 este: "... Am fost străin şi m-aţi primit ..." (Matei 25:35). Aşa cum privirea noastră este îndreptată spre fraţii şi surorile noastre, în special spre cei abandonaţi şi spre cei care nu au pe nimeni, să ne asigurăm că reflecţia, planificarea şi acţiunea începe întotdeauna de la noi pentru a ne îndrepta spre direcţia corectă. Sărbătoarea Sfântului Vincenţiu de Paul ne oferă o nouă posibilitatea de a reflecta asupra motivelor şi modalităţilor prin care Vincenţiu a reflectat, a planificat şi a acţionat.

Teologul Karl Rahner, la sfarsitul secolului al XX-lea, ne spunea: "Creştinii secolului 21 urmează să fie mistici, sau nu vor fi deloc". De ce îl putem numi pe Sf. Vincenţiu de Paul un "mistic al carităţii"?

Aş dori să vă invit şi să vă încurajez pe fiecare dintre voi, în mod individual dar şi ca grup, pentru a reflecta, a planifica, şi a acţiona pe următorul punct:

De ce şi cum pot descrie pe Vincenţiu ca un Mistic al carităţii?

Am întrebat trei dintre confrăţii noştri, care au reflectat şi au scris cu privire la acest subiect în trecut, pentru a împărtăşi o reflecţie personală. Fie ca aceste gânduri să ne ajute să reînnoiască şi să aprofundeze propriile noastre reflecţii.

1) Părintele Hugh O'Donnell, CM

Știm cu toții că Vincențiu era un om de acțiune, așa că am putea fi surprinși să-l auzim că e un mistic. Dar, de fapt, ne referim la experiența sa mistică a Sf. Treimii și în special a Întropării care a fost baza tuturor acțiunilor sale în favoarea oamenilor săraci. Henri Bremond, istoricul distins al spiritualității franceze, a fost primul care l-a adus în atenția noastră. El a spus: "... este misticismul (lui Vincențiu), care ne-a dat cea mai mare acțiune o omului". André Dodin și José María Ibañez mai târziu l-au numit pe Vincențiu ca un "mistic de acțiune" și Giuseppe Toscani, CM, a unit misticism și acțiunea și a ajuns la miezul conținutului numindu-l "un mistic al Carității". Vincent a trăit într-un secol de misticii, dar el s-a remarcat ca mistic al carității.

Fiind un mistic presupune experiență, experiența Misterului. Pentru Vincențiu aceasta a însemnat o experiență profundă a misterului iubirii lui Dumnezeu. Noi știm că Misterele Sf. Treimi și a Întropării au fost în centrul vieții sale. Dragostea față de Sf. Treime și a Cuvântului întrupat, necondiționat îmbrățișa fiecare persoană formând-o, condiționând-o, și trăgând-o cu dragostea față de lume și față de fiecare din ea, în special, față de surorile și frații în nevoie. El a privit lumea cu ochii lui Abba și Isus și apoi îmbrățișat pe toți cu iubire necondiționată, căldura și energia Duhului Sfânt.

Misticismul lui Vincențiu a fost sursa acțiunii sale apostolice. Taina iubirii lui Dumnezeu și a săracilor au fost cei doi poli ai iubirii dinamice a lui Vincențiu. Dar, calea lui Vincențiu avea și o a treia dimensiune în care s-a reflectat modul său de a privi timpul. Timpul era un mod prin care providența lui Dumnezeu i s-a făcut cunoscută. El a acționat așa cum era timpul lui Dumnezeu, nu al său propriu. "Fă binele care trebuie făcut", a sfătuit el pe toți. "Nu călca pe urmele Providenței."

Un alt aspect al timpului pentru Vincențiu a fost prezența lui Dumnezeu aici și acum - "Dumnezeu este aici!" (Influența lui Ruysbroek). Dumnezeu este aici în timp. Dumnezeu este aici în persoane, în evenimente, în circumstanțe, în oamenii săraci. Dumnezeu ne vorbește acum în și prin ei. Vincențiu era un om al istoriei desfășurate, în cel mai profund sens. El a urmat Providența pas cu pas. El nu a avut o ego-agendă sau o ideologie. I-au trebuit zeci de ani (1600-1625) pentru a ajunge la o astfel de libertate interioară, de aceea pentru a înțelege dinamica zilnică a unui apostol al carității pentru a ajunge la sfințenie și libertate.

2) Părintele Robert Maloney, CM

Când vorbim de mistici, de obicei credem că sunt oameni care au experiențe religioase extraordinare. Căutarea lui Dumnezeu în prisma lor se mută de la căutare activă la prezența pasivă. Ei se roagă, după cum spune Sfântul Pavel bisericii din Roma (08:26), "suspine și gemete prea adânci pentru cuvinte umane". Misticii au

momente de extaz atunci când sunt complet pierdut în Dumnezeu", fie în sau în afara corpului, nu știu", așa cum Sfântul Pavel povestește din experiența sa în 2 Corinteni 12: 3. Uneori, ei au viziuni și primesc revelații în particular. Ei încearcă, cu dificultate, să descrie pentru alții momentele lor de lumină intens și întuneric dureros. Sfântul Vincențiu cunoștea scrierile misticilor ca Tereza de Avila și Ioan al Crucii. Cu toate că, în general, precaut cu privire la fenomenele spirituale neobișnuite, el a admirat-o pe Madame Acarie, una dintre cele mai renumite mistice din vremea lui, care a trăit la Paris, în primii săi ani petrecuți acolo.

Misticismului lui Vincențiu era izbitor de diferit. El l-a găsit pe Dumnezeu în oamenii și evenimentele din jurul lui. "Viziunile" lui erau profund cristologice. El a văzut pe Cristos în cei săraci. Pentru a folosi o expresie din tradiția iezuită care a devenit populară în documentele lui Vincențiu, el a fost un "contemplativ în acțiune". Cristos l-au condus la cei săraci și pe cei săraci l-au condus la Cristos. Când el vorbea despre săraci și când vorbea despre Cristos, cuvintele lui erau de multe ori fierbinți. Le-a spus preoților și fraților săi: "Dacă îl întrebăm pe Domnului nostru "de ce ai venit pe pământ?" el ar răspunde: "Pentru a-i ajuta pe cei săraci." Și ce altceva? "Pentru a-i ajuta pe cei săraci." Deci, de ce nu am fi la fel de norocoși să luăm parte la Misiunea sa pentru care Dumnezeu a voit să devină om? Iar dacă cineva se îndoiește de un Misionar, atunci ar fi o mare onoare pentru el să fie în stare să spună ca și Domnul nostru: "El m-a trimis să predic vestea bună săracilor " (CCD: XI: 98). Când el vorbea despre Cristos, era în extaz. În 1655, el a strigat: "Să-i cerem lui Dumnezeu să dea Companiei acest spirit, această inimă, această inimă care ne face să mergem peste tot, această inimă a Fiului lui Dumnezeu, inima Domnului, inima Domnului nostru, care ne-a dispus să mergem așa cum a mers El...El ne trimite, ca pe niște apostoli, să ducem focul peste tot, acest foc divin al iubire Sale..."(CCD: XI: 264).

Pentru Vincențiu, dimensiunea orizontală și dimensiunea verticală a spiritualității au fost indispensabile. El a văzut dragostea lui Hristos și dragostea celor săraci ca inseparabile. Mereu el a îndemnat adepții săi nu doar să acționeze, dar să se și roage, și în sens invers nu doar pentru ca să se roage, dar de asemenea, să acționeze. A auzit o obiecție de la urmașii săi: "Dar sunt atât de multe lucruri de făcut, atât de multe îndatoriri acasă, atât de multe ministere în oraș și în țară; există muncă peste tot; trebuie să ne lăsăm toate acestea și să ne gândim numai la cele ale lui Dumnezeu?". Și el a răspuns cu putere: "Nu, dar trebuie să sfințim aceste activități prin căutarea lui Dumnezeu în ele, și apoi să le facem ca și cum l-am găsit pe El în ele, mai degrabă decât să le vedem ca și făcute. Domnul nostru vrea ca noi să căutăm mai presus de toate slava Lui, împărăția Lui, și dreptatea Lui, și pentru a face acestea, să ne preocupe mai întâi viața noastră interioară, credința, încrederea, iubirea, exercițiile spirituale, meditația, umilința, în munca și necazurile noastre,

înaintea lui Dumnezeu, Stăpânul nostru. Odată ce suntem prinși în căutarea slavei lui Dumnezeu în felul dorit de Dumnezeu, putem fi siguri că restul va veni de la sine."(CCD: XII: 111).

Bremond a descris epoca Sfântului Vincențiu ca vremea "Cuceririi Mistice". La încheierea unui capitol elocvent despre Vincențiu, el a declarat: "A fost misticismul cel care ne-a dat măreția muncii omului nostru" (*Histoire littéraire du entiment religieux en Franța*, III «La Conquête Mystique» (Paris, 1921), p. 257).

3) Părintele Thomas McKenna, CM

Pentru acest titlu pentru a servi bine, cuvântul "mistic" trebuie să fie înțeles în sensul său cel mai general. De aceea, cea mai populară conotație oferită unei persoane care are mai mult sau mai puțină "directă" experiență cu Dumnezeu (viziuni, voci, apariții, sunete), este că nu este mediatizată. Literatura de specialitate despre misticism descrie experiențele ca fiind situații de extaz, fiind atras în cel de-al "treilea cer" scos din sine și "scufundarea" acestuia în Misterul lui Dumnezeu (de exemplu, în Abis, Ocean, sol). Vocabularul acesta este distinctiv; de exemplu, urcând progresiv mai adânc interiorul nivelului superior, prin contemplare activă și pasivă, prin stadii ca purgariu/iluminare/stadiu de contopire, diferit de trecerea dincolo de sine, prin nopțile întunecate și întuneric orbitor. În schimb, limbajul lui Vincențiu pentru experiența religioasă a fost destul de simplu și direct, și nici nu a depus mărturie despre aceste tipuri de evenimente în viața sa.

Dar cuvântul mistic poate fi aplicat într-un sens mai larg. Cu alte cuvinte, s-ar putea referi la cineva care are un contact trăit și simțit cu divinitatea în viața sa, și care răspunde la această întâlnire prin servirea aproapelui. În conformitate cu acest sens mai larg, Vincențiu poate fi înțeles ca un mistic.

Sensul mai cuprinzător ar putea fi după cum urmează: un mistic este cel care ascultă și este aprins de iubirea lui Dumnezeu pentru creație, și care apoi el însuși se angajează să recunoască iubirea lui Dumnezeu în lume și să o aducă acolo. Pentru Vincențiu, această dragoste (mai bine zis, "îndrăgostire") de Dumnezeu se revela în însuși persoanelor sărace și marginalizate. El a ajuns să-i recunoască ca purtători privilegiați ai iubirii lui Dumnezeu și, în particular, ca beneficiari care merită totul. El a urmat acest drum aducând în mod activ Vestea cea Bună a iubirii lui Dumnezeu celor săraci.

La fel cum versurile potrivite poate scoate frumusețea profundă a unei melodii, cuvintele lui Isaia când Isus a vorbit (Luca 4), i-a dat în particular o expresie deosebită lui Vincențiu de rezonanță în experiența lui cu Dumnezeu. În acest fragment, Isus a anunțat nu doar propria sa misiune dată de Tatăl Său, ci și propria experiență Abba Lui ca Iubire pentru lume, mai ales pentru abătuți: "Am fost trimis

să aduc Vestea cea Bună săracilor". Pentru a-l parafraza, "focul iubirii Tatălui meu ("iubitor"), arde în mine, și mă împinge să aduc cu mine doar acea iubire în lume, mai ales celor săraci". Pentru a urma analogia, Vincențiu a recunoscut aceste cuvinte ca versurile unei melodii care au pătruns mai adânc și mai adânc în el. Auzul acestui text, într-un moment special din viața sa, l-a făcut pe Vincențiu să spună "Aha! Asta e! Acele cuvinte mi-au aprins exact cum am experimentat dragostea lui Dumnezeu - și exact așa vreau să-mi petrec viața în a răspunde la aceasta și în a o răspândi tuturor".

Un alt punct de vedere l-ar putea descrie pe Vincențiu ca un mistic "bispectaculos". Adică, el a (văzut) înțeles pe Dumnezeu prin trăirile date de două lentile diferite folosite în același timp. Una a fost pentru propria lui rugăciune; celalaltă a fost pentru persoana care era săracă, precum și pentru lumea în care el sau ea trăia. Fiecare punct de vedere influența pe celălalt, una fiind aprofundarea și celălalt accentuarea percepției opusului acestora. Vincențiu a "văzut" (și a simțit) iubirea lui Dumnezeu prin aceste două perspective în același timp și a acționat energic pentru a răspunde la ceea ce vedea.

Pentru a păstra reflectarea, planificarea și acțiunea noastră în direcția corectă în calitate de membri ai Familiei Vincențiene, și pentru a ne ajuta să reflectăm asupra lui Vincențiu ca un Mistic de Caritate, multe Congregații care fac parte din Familia Vincențiană sau care vor deveni parte din ea în viitor au propriile lor Statute, au scrierile și conferințele Sfântului Vincențiu de Paul, precum și scrierile și conferințele altor binecuvântați sfinți ai familie vincentiene. Fie ca aceste texte să devină o parte importantă a angajamentelor noastre de zi cu zi prin citirea și recitarea rugăciunilor din ele.

Pentru că se apropie sărbătoarea Sf. Vincențiu de Paul pe care o celebrează toată familia vincentiană precum și mulți alți oameni, grupuri și organizații cărora le-am vorbit și i-am servit, vă încurajez cu ocazia acestui "moment special de har", ca Providența să ne ghideze pe drumul vostru așa cum a făcut-o în cei 400 de ani de spiritualitate și carismă comună.

Vă doresc fiecăruia în parte o celebrare frumoasă și să continuăm să ne rugăm unii pentru alții!

Fratele vostru vincentian,

Tomaz Mavric, CM

Superior General

Traducere: Marilena Bartic